

Antoaneta Etves, jurnalistă la „Cotidianul”, a făcut, cu prilejul recente înzăpeziri a Capitalei, o descoperire senzațională, încurajată fiind de declarațiile Andreei Dumitru, purtătorul de cuvânt al Ministerului Apărării. Cea din urmă a declarat că orice primărie poate „cere ajutorul, în caz de inundații sau de dezăpezire”, armatei, legea invocată fiind Ordonanța de urgență nr. 21/2004, devenită, cu unele modificări, Legea nr. 15/2005 („Cotidianul”, 9 ianuarie 2008).

Conștiincioasa jurnalistă, fără să citească măcar un singur articol din reglementările pomenite (căci, altminteri, și-ar fi pus mai întâi sieși unele întrebări!), începe, așezată comod, pesemne, în fotoliul călduț din redacție, să sune primarii sectoarelor Capitalei pentru a-i întreba dacă știu marea veste că „armata dă zăpada gratis”. Cu excepția unuia (care făcuse însă o solicitare personală, nu în temeiul vreunei presupuse legi!), toți au răspuns că nu, dar că se vor informa cu privire la acest aspect. Este de presupus, așadar, că, iernile viitoare, cel puțin în Capitală – unde ploile și zăpezile, mai mult sau mai puțin semnificative, capătă, de fiecare dată, grație jurnaliștilor, proporții de coșmar! – primarii, oricare vor fi aceștia, vor ști ce au de făcut, iar comandanții vor trebui să-și pregătească pe îndelete eșaloane de intervenție rapidă la curățat străzile metropolei la solicitările telefonice ale primăriilor.

Haida “gratis” la zăpadă!

Maior
Florin ȘPERLEA
fisperlea@yahoo.com

Adevărul este că armata română a acționat, în mod tradițional, nu numai în anii regimului comunist – așa cum mulți s-au grăbit să facă o seamă de comparații – în situații foarte grave, generate de vremea capricioasă, de fenomene naturale cărora este aproape imposibil să li te opui, poate cea mai notabilă intervenție, de care sunt convins că mulți își amintesc, fiind aceea ulterioară cutremurului de pământ din 4 martie 1977.

Nu reiau aici o formulă care a făcut o frumoasă carieră în perioada post-decembriștă și o să mă iertați, sper, pentru truismul afirmației următoare: ei, bine, iarna... ninge! Adevărat, mai mult sau mai puțin, dar ninge! Este laudabil efortul militarilor implicați în dezăpezirea arterelor Capitalei, dar acesta, în opinia mea, creează un precedent care, în loc să aducă beneficii instituției militare, îi va crea, pe termen lung, prejudicii.

În primul rând, va fi foarte greu de acum încolo, la nivelul autorităților locale, să se mai facă o bună distincție între o situație de criză sau de urgență (deși acestea sunt definite în legislația actuală și, mai ales, cine are dreptul să le declare ca atare!) și o alta, spuneți-i cum vreți, determinată de capriciile vremii.

În al doilea rând, autorităților locale și, mai ales, locuitorilor Capitalei, unde lipsa de simț civic a atins cote alarmante (faptul în sine este explicabil, dar nu schimbă datele problemei!), li s-a înecat convingerea că armata este soluția facilă – „gratis”, cum proclamă, vioaie, jurnalista mai sus amintită! – la care, probabil, se vor înghesui primăriile să apeleze ori de câte ori vor considera ele că este necesar.

Pe de o parte, comandanții solicitați vor trebui să ia decizii numai în baza reglementărilor în vigoare (citite și respectate!), iar pe de altă parte lipsa de responsabilitate a cetățenilor, care plătesc taxe și impozite pentru salubritatea zonelor în care locuiesc și, deci, implicit, pentru dezăpezirea arterelor principale, dar care sunt incapabili să ceară socoteală pentru modul în care este cheltuit banul public, se va accentua.

În plus, mă tem că, de la ferestrele propriilor imobile, cei mai mulți vor privi cu satisfacție ostașii în uniforme mozaic, angajați temeinic în dezăpezirea străzilor și trotuarelor, trăind cu convingerea că aceasta este cea mai bună soluție pentru incapacitatea lor funciară de a-și îndeplini obligațiile cetățenești.

2. *La începutul acestui deceniu, o viforită amenința statele de organizare ale redacțiilor militare. Un profesionist riguros și hotărât era chitit să decimeze presa Armatei României. Era un înstelat considerat de mulți desăvârșit. Impecabil în ținută. Cu cămașa albă purtată în toate împrejurările. Impunea respect. Părea, privit din exterior, un om extrem de sever. Ulterior, viața a dovedit că și la categoria de forțe unde a devenit number one, dar și la reprezentanța militară pe care a condus-o peste hotare a fost un lider extrem de popular, la care subordonații fîneau tocmai pentru că nu îi plăcea stagnarea, schimba mediul de lucru al coechipierilor, era adeptul modernizărilor și avea drept atu un calm englezesc. Atunci însă era pus pe decimare. Nu conta talentul, utilitatea publică sau backgroundul celor ce dădeau culoare publicațiilor și emisiunilor militare de radio și televiziune. Cuvântul de ordine era: prea mulți colonei!*

Un prim demers de căutare a unei soluții pragmatice a fost un dialog în trei. Decimatorul, demnitarul civil care conducea departamentul, și semnatul acestor rânduri. Secretarul de stat era recunoscut pentru eleganța sa. Ireproșabilă. Un om manierat. Atent la detalii. Dornic să soluționeze problemele. Extrem de corect în această privință, pentru că dorea ca șeful presei militare să asiste la tentativa de a găsi o formulă viabilă, în care aplicarea principiilor reformatoare să nu ignore total destinele oamenilor. Cu cifre, tabele și teancuri de hârtii în față, înstelatul nu a cedat.

Primise un ordin și era hotărât să îl execute. Fără nici cea mai mică ezitare. Vorbea de NATO, de exigențe, de viitor, de tot ce putea justifica radicala reducere a jurnaliștilor militari. Care, în viziunea sa, erau simpli pionieri, ușor de ras din statele de organizare în vigoare.

convenit vizibilitatea oamenilor care activează în organismul militar. Alții, deoarece au simțit forța media, dar intenționau să îi atribuie alte misiuni. Dacă nu putea fi integral controlată – pentru că teme pot fi sugerate, dar spiritele libere nu pot primi ordine cum să scrie – atunci... merita să fie

Colonel dr. Ion PETRESCU
ionpetrescu@yahoo.com

JURNAL (NE)CENZURAT

Se uita un lucru. Chiar dacă erau ofițeri cu grade superioare, cu o singură excepție, nici unul nu-și propusese să concureze pentru un post de comandant de brigadă. Deși Napoleon afirmase, cândva, că un ziar bun face cât o mie de baionete... Condeierii ce purtau uniforma de la 14 ani erau îndrăgostiți pe viață de farmecul și duritatea meseriei de jurnaliști întorși cu ochii spre anonimia Armatei României. Așa, luați la duzină, erau o grămadă de colonei, locotenenți-colonei și ce grade mai circulau prin Instituția Presei Militare. Oameni care știau că gloria lor durează o zi. Atunci când li se publică articolele scrise cu inima. Sau li se emit în eter emisiunile care atrag milioane de ascultători. Ori află că reportajele lor, difuzate de televiziunea publică, au avut un număr de telespectatori de câteva ori mai mare decât efectivele armatei. Un impact pe care nu puțin l-au luat în calcul. Unii, pentru că nu le-a

decimată. Uitau asemenea gânditori că au avut cuvânt, voce și imagine, în perioade grele, doar datorită presei militare. Maurul și-a făcut datoria? Poate să moară...

Atunci am recurs, pentru prima oară, la sprijinul celui ce conducea Statul Major General. Nu-l văzusem decât de vreo două-trei ori. Mi-a plăcut modul său direct de a vorbi cu oamenii. M-a surprins când, în prima zi după instalarea la conducerea structurii presei militare centrale, a sunat pe telefonul scurt. Și dincolo de felicitări m-a îndemnat să nu ezit a-i cere sprijinul profesional în momente dificile. O asemenea clipă venise.

Eram pământ de flori când am intrat în biroul liderului SMG. A surâs. M-a ascultat, privindu-mă tot timpul în ochi. Apoi, a dat un telefon. După câteva minute, s-a prezentat decimatorul. Impecabil. Pe chip nu i se putea citi nicio reacție. Liderul a comandat trei cafele. Și-a aprins țigara. I-a cerut opinia reformatorului. Nu l-a

contrazis. L-a studiat cu atenție. Cel invitat era extrem de prudent. Schimburile de priviri dintre cei doi generali merita filmate... Un duel fin. Ca între camarazi trecuți prin multe, în arme diferite. Era greu de prevăzut ordinul pe care, cu siguranță, liderul urma să îl dea. Medita încă la ceea ce îi raportaseră simplul ofițer și distinsul înstelat. Ideea de a face din trei publicații una singură, de a da emisiunile de radio și cele de televiziune altui minister îl deranjaseră în mod evident. Ne-a privit scurt pe amândoi. Apoi, s-a întors cu ochii albaștri spre reformator:

- Sub comanda mea, presa militară nu va fi decimată, domnule general!

- Am înțeles! Icnii scurt purtătorul cămășii albe.

- Găsiți o soluție. Trebuie să avem grijă de camarazii noștri. Că altfel nimeni nu își va mai aduce aminte de noi. Și lumea o să creadă, peste ani și ani, că eram doar simple umbre trecătoare, prin poligoane și aerodroame.

Așa a fost scăpată de la decimare Instituția Presei Militare. Reduceri s-au efectuat. Dar redacțiile militare au rămas viabile. Se întâmpla în 2001...

Va urma

Din alte anmate

Cristi VECKERDEA/CRIV

Inițial, am admirat picturile unor iluștrii anonimi în biroul unui general ce fuge de publicitate. Un spirit academic. Un om cu dragoste pentru cărțile care pot rămâne în atenția cititorilor ani îndelungați.

Apoi, am avut bucuria să revăd desenele, acuarelele, portretele și scenele de luptă inserate în volumul CULORILE RĂZBOIULUI, tipărit la Editura Militară. O ediție îngrijită de Adrian Buga, care beneficiază de o prefață bilingvă scrisă de istoricul Adrian Pandea. Un album care ar trebui să fie răsfoit de toți cei care mai rostesc sintagmele înaintașii noștri și Armata României. Pe masa fiecărui comandant, care se respectă, merită să fie la vedere acest album excepțional, ce redă trăirile oamenilor pentru care Patria nu devenise o vorbă în vânt... (I. P.)

Pictură de Coriolan MUNTEANU

Directorul Trustului de Presă
al Ministerului Apărării:
colonel dr. Ion PETRESCU

www.presamil.ro; tpa@presamil.ro

ADRESA REDACTIEI:
București, Bulevardul Unirii nr. 57, bloc E4,
sector 3, O.P. 4, C.P. 4-159, Cod 741382.
Tel./fax 327.52.91, tel./fax 327.52.61

Săptămânalul nostru este la poziția 2011 în Catalogul RODIPET.
Taxele poștale – achitate conform aprobării D.G.P.T.C nr. 137/8598-1980.

ISSN1223-3641. 00396. C. 58/2008

ABONAMENTE la tel.: 021.327.52.60 int. 160
Cont: RO56TREZ70320360150XXXXX

© Reproducerea integrală sau parțială a textelor și fotografiilor se poate face doar cu indicarea sursei.
Tiparul executat la S.C. R-WEP S.C.S.

Închiderea ediției
– luni, ora 14.00